

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 8 JUNI.

Gemeente kiezingen.

Binnen drie weken moeten er kiezingen plaats hebben voor den gemeente raad. Op het punt waar de zaken heden gekomen zijn, hebben deze kiezingen eene betekenis die door elk weldenkend man begrepen wordt.

Over eenige jaren kon men daar aan nog al half en half onverschillig zijn; het politiek bleef vreemd aan de gemeente zaken en er was weinig aan gelegen of het Pieter of Jan was die op het stadhuis zat.

De liberalen hebben dat zoo niet meer gewild. Zij hebben den partijgeest in het stadhuis ingevoerd, en overal waar de liberalen de overhand gekregen hebben, daar heeft hun bestuur de hatelijke partijtwisten tusschen de burgers doen ontstaan. De gemeente raden, die voor zending hebben de belangen der steden op vreedzame en vaderlijke wijze te besturen, zijn veranderd in vergaderingen die niets anders in het oog hebben dan de katholieken in hunne gevoelens te kwetsen en onophoudend alles in het werk te stellen om de godsdienstige belangen der inwoners te bestrijden.

Langen tijd hebben menige goede lieden zich laten voorbij praten. De liberalen deden hun gelooven dat het liberaal politiek geenszins vijandig was aan den godsdienst. Men maakte den kiezer behendig wijs dat zijne belangen veel beter zouden waargenomen worden onder het bestuur der liberalen dan onder de regeering van personen die het openbaar welzijn en den voorspoed der stad verre boven het ijdel belang eener politieke partij plaatsen.

De kleine kiezer, die doorgaans nog al lichtgeloovig is, liet zich alles in zijn kleeren naaijen; hij stemde gelijk een lammeke voor de liberale kandidaten en bijna in alle steden van het land viel het bestuur in de handen der liberalen.

Wat was daar het gevolg van? Dat gaan wij in twee woorden zeggen.

In de steden waar de liberalen de overhand hadden, werden 's anderdaags alle godsdienstige belangen onder de voeten getreden. De regeering verklaarde den oorlog aan alles wat aan kerk of kluis raakte en de goedzielige katholieke kiezers, die zich hunne stem hadden laten aftruggelen, zagen weldra dat zij verkocht en verraden waren. In de staatscholen mocht geen godsdienstig onderwijs meer gegeven worden. De catechismus, foei dan, dat was niet liberaal. De kinderen moesten als

vrijdenkers opgevoed worden. De gewijde aarde van het kerkhof moest ontheiligd worden. De liberale regeeringen ontvingen het ordewoord der liberale ministers en de talrijke schandalen die nog dagelijks op de katholieke kerkhoven der liberale steden gebeuren, ondanks de protestatiën en reclamatiën van alle bisschoppen van België, zijn het gevolg van de stemmingen der kiezers die de onvoorzichtigheid gehad hebben van hunne stem aan liberale kandidaten te geven.

De droevige ondervinding welke die steden hebben gedaan, heeft vrucht gedragen. De oogen zijn open gegaan en sedert twee jaren is de liberalerij op alle punten van België overhoop geworpen. In het senaat, in de kamer der Representanten, in de provinciale raden, in de gemeente raden der voornaamste steden, overal zijn de liberalen uitgedreven. De kiezers hebben er met den grooten bezem doorgevaagd en al wie een eerlijk hart in zijn lijf heeft, moet daarbij in de handen klatsen.

Binnen eenige weken moet er weer gekozen worden. De kiezers van Tongeren hebben op hunne beurt het vraagstuk oplossen of de belangen der burgerij zullen toevertrouwd worden aan eenen hoop driftige en partijgeestige liberalen of wel aan mannen die met onpartijdigheid en waardigheid de stad zullen besturen, die de stoffelijke belangen zullen waarnemen, maar tevens ook de godsdienstige overtuigingen der burgerij eerbiedigen.

Voor elk een die ernstig en zonder drift de zaken nadenkt, kan de keus niet twijfelachtig zijn. De oude en katholieke stad Tongeren kan haar bestuur niet toevertrouwen aan de liberalerij zonder hare grootste zedelijke belangen in gevaar te stellen.

De kiezingen van 11 Juni.

Het zijn de provincien Antwerpen, Brabant, West-Vlaanderen, Luxemburg en Namen die dit jaar hunne vertegenwoordigers moeten benoemen, ten getalle van 65, verdeeld als volgt: Antwerpen, 12 volksvertegenwoordigers; Brabant, 22; West-Vlaanderen, 16; Luxemburg, 5 en Namen 8. Op die 63 volksvertegenwoordigers, wier mandaat den 11 juni aanstaande eindigt, tellt men 23 liberalen en 40 katholieken.

Daar de liberalen van Antwerpen besloten hebben geene worsteling aan te gaan, zal de herkiezing der 12 katholieken, die deze provincie vertegenwoordigen, geene tegenkanting ontmoeten.

In de provincie Brabant is de toestand als volgt: te Brussel zal er strijd zijn en zullen

waarschijnlijk drie of vier lijsten tegenover elkander staan, daar de katholieken en de vlaamschgezinden er besloten hebben ook kandidaten voor te dragen. Te Leuven zullen de vijf katholieke kandidaten zonder tegenkanting herkozen worden. — Te Nijvel waar er maar één katholieke, de heer baron Snoy, gekozen is, staat er lijst tegen lijst; en daar gemeenlijk de meerderheid voor de eene of de andere partij er maar klein is, kan men daar niets voorspellen.

In West-Vlaanderen is er geene worsteling te Brugge, Kortrijk, Thielt, Roeselare, Dixmude en Oostende. Te IJperen treedt de heer Alf. Van den Peereboom alleen op tegen de drie katholieke kandidaten. Te Veurne is de heer Gustaaf de Smet opgekomen om de kandidatuur van de heer Leon Visart, uitredend katholiek lid, te bestrijden.

In de provincie Luxemburg is er worsteling te Arlon, waar de heer advokaat Michaelis katholieke kandidaat, opkomt tegen den heer Tesch liberalen vertegenwoordiger. Te Virton wordt de liberale vertegenwoordiger Bouvier bestreden door graaf de Briey, kandidaat der katholieken.

Eindelijk in de provincie Namen, is er geen strijd te Namen noch te Dinant. Te Philippeville is er worsteling tegen de heeren Brasseur en de Baillet-Latour, aftredende katholieken; de liberale kandidaten zijn de heeren Mineur en de Dorlodot.

Bilsen, 5 juni 1872.

Mijnheer den opsteller van den Postrijder,

Wees zoo goed en geef aan het volgende een weinig plaats in uw geëerd blad van aanstaanden zaterdag. Ik ga een weinig klappen van den festival van Bilsen van maandag, op den welken met verwondering ik noch u noch den ouden Tongenaar gezien heb.

Onze festival is schoon en deftig geweest, niemand zoude het contrarie durven zeggen zonder mijne permissie. Iedereen moet bekennen dat alles op het beste ingericht was, dat er niets mankeerde en dat wij voor niemand moeten beschaamd staan. Er komt zeker wel wat eer toe aan alle die hebben medegewerkt tot de inrichting, maar 't is toch bijzonder aan de commissie der fanfaren dat de meeste eer toekomt.

Aan de vreemde sociëteiten zijn wij dank verschuldigd, want zonder hen stonden wij daar alleen te blazen.

Om halfelf stonden wij al aan de statie te kijken en te gapen in afwachting van den trein van Tongeren. 't Was omtrent half

En daar zij Ernst juist naar de zaal zag terugkeeren, trok Victorine haren sluier dichter over haar gelaat, en verliet zoo spoedig zij kon de zaal.

Ernst, ziende dat de generaal zich verwijderd had, sneelde vrolijk op zijne schilderij toe, en nam ze van den muur, om er allereerst mede naar zijne woning te gaan, en de verradelijke teekens op het boek met een paar penseel trekken onzichtbaar te maken. Maar nauwelijks had hij de schilderij afgeleijd, of de bediende van Victorine naderde hem, en reikte hem namens den generaal het door haar geschreven briefje over. Het luidde:

« Ik verzoek u, het door mij gekochte portret » terstond aan den bediende ter hand te stellen: » want ik brand van ongeduld om het schoone » stuk te bezitten. Binnen twee uren zal ik u » mijne ekwipage zenden, om u af te halen, » omdat gij mijnen dank en tevens den koop prijs » moogt ontvangen. »

» Generaal ALLIX. »

Ernst moest alzoovoor de omstandigheden wijken; hij moest, wilde hij geene verdenking opwekken, overeenkomstig den wensch van den bediende overgeven, maar terwijl hij het deed vervulde een onbeschrijfelijk smart zijne geheele ziel, en droef te moede zag hij den bediende na die het afbedeeld wegvoerde.

« Ik moet het terughalen, » zeide hij met bitterheid tot zichzelf. « Het is onmogelijk, ik kan het portret niet verkoopen, oock niet, al brengt mijne weigering mij in gevaar. Het is 't portret van mijne bruid, van wie ik gescheiden ben van wie ik niets anders bezit dan deze beelden. Dat zal ik den generaal rond en open zeggen, en wij zullen eens zien, of hij dan niet ridderlijk genoeg is, om af te zien van den afgepersten koop. »

En met nieuw leven, bezielde, en door dit besluit versterkt, sneelde Ernst voort.

twalf tot de trein zoo lang als den dag van morgen aangereddeld kwam. De Tongenaren traden er van af, namen hunne plaatsen in den stoet en deze trok voort. De commissarissen der sociëteiten werden op het stadhuis getraceerd met een glas madère. Of deze goed was weet ik niet, ik heb hem maar zien drinken, maar wat ik toch weet dat is dat er niets op de flesschen gebleven is. De heer Lambrechts, burgemeester en president van het fanfaregezelschap, verwelkomde en bedankte deze heeren door eenige welgepaste woorden.

Daarna trokken de Bilsenaren den kiosque op en speelden daar een fijn stukje voor de opening. Nahun volgden de andere sociëteiten in de orde op den programme aangeduid en speelden en zongen ieder op zijn beste hunne uitgezochte stukken. Ik ken er wel zoo veel niet van; maar men vertelde dat de Diestenaar kaape muzikanten zijn en dat zij deftig gespeeld hebben.

Van zang ken ik toch wel een beetje en wat ik van de Hoesselaren ga zeggen komt uit mijn eigen koker. Die heeren durven ten minste hunne stem gebruiken en lieten zich hooren tot aan Toonieke op de brug. Schoone klare en welluidende stemmen hebben die heeren en eenen president die niet van stroo is: hij bekeekte hen, zij bekeekten hem: ik geloof dat zij bang voor hem hadden en dat het daarom is dat zij zoo uitgezonderd goed gezongen hebben. En dat voor leerjongens! over twee maanden, kenden zij de eerste noot nog niet.

Ik eindig met u, heeren van Tongeren, en ik moet u ooperhartig zeggen dat gij mij gedurende eene halve uur als betooverd hebt door de twee schoone stukken die gij ons gespeeld hebt. Ik voor mijn deel, bedank u van ons niet verfoeid te hebben, gij die reeds meermaal in de grootste steden van België prijzen behaald hebt.

Ik moet nog een woordje bijvoegen voor den ouden Tongenaar:

De heeren van Tongeren spelen uitmuntend goed maar wat zij niet minder goed kennen dat is drinken. Zij hadden niets meer op de tonnen gelaten want om half negen was er geen bier meer te krijgen. 't Is daarom zeker dat zij zoo knoddig en plezierig waren.

Aanveerd, enz.

L. B.

STADS- EN PROVINCIE NIEUWS.

Kunst- en Letternieuws.

DE NIEUWE SCHOOL- EN LETTERBODE tijdschrift aan opvoeding en onderwijs gewijd, verschijnt

DE SAMENZWERING.

Historische novelle naar het Hoogduitsch.

(Vervolg.)

— In dat geval, heer schilder, hebt gij niet wel gedaan, met het aan 't publiek te laten zien, merkte de generaal met gestrengheid aan. Als men een kostbaren schat voor zich zelven alleen wilt behouden, dan moet men niet aan vreemde blikken prijs geven. Het schoone prikkelt in ieders hart, de begeerte op, om het te bezitten.

Victorine moest de hand voor den mond houden, om den kreet te onderdrukken, die anders aan hare lippen zou zijn ontglipt.

Ernst stond daar nadenkend en peinzend, en zag droef te moede op naar het portret, dat hij, hij moest niet zich zelven bekennen, aan den generaal zou moeten afstaan, wilde hij geene verdenking opwekken.

— Welnu, mijnheer! zeide de generaal met bijna dreigende stem. Ik herhaal u, ik verlang de schilderij te koopen. Ik heb lust om dat schoone meisjesgelaat te bezitten.

— O, mompelde Victorine met bleeke lippen. ik zweer het, hij zal het niet hebben!

— Welnu, excellentie, ik wil toegeven, zeide Ernst na eene korte poos. Ik laat u de schilderij.

— Wat is de prijs? vroeg de generaal, op eene zeer voorname wijze het hoofd buigend.

Ernst schrikte, en zijne lippen trilden, maar hij herstelde zich, met inspanning van alle zijne krachten.

Dat uwe excellentie zelve den prijs bepalet, zeide hij kalm en hooghartig.

Goed mijnheer, riep de generaal glimlachend. De schilderij is alzoovoor mijn eigendom. Ik ga nu terstond naar mijn hotel, en zal een bediende zenden, om ze te halen. Gij zult dan wel de goedheid willen hebben, om den bediende met

het portret te willen volgen, ten einde den koop prijs te ontvangen.

Ernst maakte zwijgend een stijve buiging; de generaal echter ging lachend voort:

— Gij moet mij dan ook den naam van het meisje zeggen. Doch dat mag niet hier geschieden: ik zou niet willen, dat iemand anders den naam hoorde. Daarom verzoek ik u, om bij mij in mijn hotel te komen werken.

Hij gaf met de hand aan Ernst een teken dat deze kon vertrekken, en Ernst, niet meer in staat om zijne innerlijke ontroering te bedwingen, trok zich, zonder een woord te spreken, terug.

Op dit oogenblik traden van de andere zijde een aantal jonge officieren de zaal binnen, die toen zij den generaal zagen, dezen eerbiedig onderden.

Generaal Allix begroette hen met een opgeruimd gelaat, maar het scheen zijn oogmerk te zijn, hen van het portret verwijderd te houden. Hij verzocht hun derhalve, hem naar de andere zaal te volgen, ten einde aldaar eene schilderij in oogenschouw te nemen, en liep hun haastig voort.

De zwerm officiers volgde hem onderdanig, en Victorine was nu een oogenblik alleen.

« Hij zal de schilderij niet hebben, hij zal den naam van het meisje niet te weten komen, » zeide zij binnensmonds, de lippen stijf op elkander drukkend.

En met vlotte handen haalde zij hare portefeuille te voorschijn, opende die, schreef haastig eenige regels op een blad papier, scheurde dat uit de portefeuille, vouwde het toe, en wenkte haren lakei.

— Ginds komt de schilder terug, zeide zij, geef hem dit briefje; zeg hem, dat generaal Allix het u gegeven heeft, en wacht dan op zijn antwoord. Ik vlieg naar huis; zoodra gij bescheid hebt, moet gij mij volgen.